57e jaar. — Nr 102. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag 27 Augustus 1910.

Maandschrift in te Tongeren bij V. Collard, uitgever en eigenaar van [illegible]

De POSTRIJDER verschijnt [illegible] dags, [illegible]

Alle toezendingen [illegible] of aankondigingen moeten [illegible] zodaan worden aan den uitgever, Grote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Driemaal per week, 6 fr. per jaar.
Tweemaal » 5 »
Eenmaal » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

TONGEREN, DEN 27 AUGUSTUS 1910

De ouderdom voor 1e Communie.

De Congregatie van het H. Sacrament heeft een belangrijk besluit afgekondigd, bekrachtigd door Z. H. den Paus, betreffende den ouderdom waarop de kinderen hunne eerste Communie moeten doen.

Ziehier wat er eigenlijk beslist is.

Z. H. Paus Pius X herinnert vooreerst de bijzondere liefde van den Zaligmaker voor de kinderen en de bestendige bezorgdheid der Kerk om deze laatste zooveel mogelijk met Christus te vereenigen door het H. Sacrament des Autaars. In de XIIIe eeuw deed de Kerk aan de pas gedoopte kinderen de H. Communie toedienen onder de gedaante van wijn, en dat gebruik wordt nog bij de Oostersche katholieken gevolgd.

Later nam de Kerk de gewoonte aan de kinderen enkel te laten communiceeren, wanneer zij tot de jaren van verstand gekomen zijn en eenig begrip hebben van het Sacrament, dat hun toegediend wordt. Verscheidene Concilies hebben die handelwijze goedgekeurd, doch toen zij de verplichting der H. Communie oplegden te beginnen van de jaren van verstand, hebben zij daarom het oud gebruik volstrekt niet willen afkeuren.

Het is daarentegen een afkeurensweerdige gewoonte, zegt de Paus, de kinderen te laten biechten die nog niet te Communie gaan, of hun de absolutie niet te geven. Het is nog slechter, wat in sommige streken geheurt, de kinderen die hunne Eerste Communie nog niet gedaan hebben, de laatste Sacramenten niet toe te dienen, zelfs niet in stervensgevaar ; zij worden dan naar de wijze der kinderen begraven en nemen geen deel aan al de gunsten en genaden der H. Kerk.

Vroeger werden aan de kleine kinderen de H. Speciën uitgedeeld, en er bestaat geene reden, zegt de H. Vader, om thans voor de kinderen eene buitengewone voorbereiding te eischen. Verschillende Concilies hebben dat volkomen begrepen, onderander het Concilie van Lateranen, dat het volgende verklaarde : « voor de biecht beschouwt men als hebbende den ouderdom van discretie bereikt, dengene die het goed van het kwaad kan onderscheiden, die alzoo geraakt is tot een zeker gebruik van het verstand ; evenzoo zal voor de Communie de ouderdom van discretie bereikt zijn, wanneer men het Brood in het H. Sacrament des Autaars kan onderscheiden van het gewoon brood, hetgeen ook een bewijs van een zekere mate verstand is ».

De Congregatie der Sacramenten heeft dus besloten : de jaren van discretie zijn die waarin het kind begint te redeneeren, 't is te zeggen omtrent zeven jaren ; voor de biecht en voor de Eerste Communie is er geene volkomene en volstrekte kennis der christelijke leering noodig. De verplichting van het voorschrift der biecht en der Communie voor de kinderen, valt terug op degenen vooral die er last van dragen, 't is te zeggen de ouderen, de biechtvaders, de schoolmeesters, de pastoor. De kinderen moeten dikwijls ter H. Tafel naderen na hunne Eerste Communie, en, zoo mogelijk, alle dagen.

De bisschoppen moelen een einde stellen aan de slechte gewoonte, van de kinderen niet tot de biecht toe te laten of hun de absolutie niet te geven, van zoodra zij de jaren van verstand bereikt hebben. In stervensgevaar moet men ook van denzelfden ouderdom af de kinderen de H Communie en het H. Oliesel toedienen.

Ten slotte beveelt de H. Vader dit besluit aan de geloovigen te doen kennen, en het elk jaar, in den Pauschtijd, in al de kerken en kapellen te doen aflezen.

Mijn bezoek aan de Wereldtentoonstelling van Brussel, op Zondag 14 Augustus 1910.

(VERVOLG.)

Om twee uren nemen wij den tram en vliegen om zoo te zeggen, tot aan den bijzonderen ingang, bolwerk E Demot.

Wat volk, wat gewoel. Ieder zoekt maar om, op het spoedigste, den ingang te bereiken en in de hovingen te geraken. Na minstens een kwaart uurs te hebben gewacht gelukken wij erin binnen te geraken. Zich een gedacht vormen der menigte is gansch onmogelijk. Overal is er volk in overvloed. Een Brusselaar vertelde mij dat men, om 3 uren, op de honderd duizend ingangskaarten had afgeleverd — zonder de geabonneerden te tellen — van die cijfer uitgaande kan men zich een gedacht vormen der massa menschen die men in hallen, hovingen en overal ontmoet.

Na eerst de hoven te hebben doorwandeld komen wij in het compartiment door België geexposeerd. Wat pracht, wat rijkdom, wat luister men hier bemerkt kan men niet uitdrukken en nog veel minder iemand doen gelooven die het niet met eigen oogen heeft gadegeslagen. Waarlijk de Belgen toonen dat zij op het gebied van nijverheid en kunsten voor geen volk der wereld behoeven te wijken.

In bijzonderheden treden ware onmogelijk, zeggen wij dat de Belgische tentoonstelling verscheidene millioenen vertegenwoordigen.

De Franschen ook behalen alle eer voor hunne expositie deze ook vertegenwoordigd een rond kapitaal. Verscheidene millioenen waren hier te bezichtigen. Men had waarlijk meer dan genoeg om zijne oogen werk te geven om al deze schoonheden, ter loops, te aanschouwen. Het weze mij in 't voorbijgaan geoorloofd te zeggen dat een persoon die meent AL op één dag te zien zich grootelijks verdoolt, hij mag zeggen : « Ik ga eens gauw neven alles doorloopen, » en dan nog zou men gebrek aan tijd hebben. Op klokslag 6 uren verlieten wij de hallen, hetgeen nochtans ieder bezoeker verplicht is, en wij trokken de hovingen in om eene kleine ververschting te nemen. De faro was goed doch de munich nog beter voor onzen dorstigen maag.

Na ons een weinig uitgerust te hebben hernamen wij onze wandeling. Rond 8 uren als de verlichting der hoven algemeen was, was de aanblik waarlijk betooverend. Wat schoone illuminatie in straten, aan huizen en in cafés. Wat al transparanten, ons toonende wat er te zien is, ontwaart men ten allen kante.

La joyeuse ville is waarlijk een bezoek waard omdat men er eens hartelijk kan lachen met de grappen die men ieder bezoeker, onwillekeurig, doet ondergaan.

Les montagnes Russes zijn waarlijk een bezoek waard.

Rond half negen wandelden wij voor de Fransche tentoonstelling op weg om in Bruxelles-Kermesse onze lachspieren eens in beweging te brengen. Duizenden bezoekers begaven zich derwaarts hetgeen de beste reclaam is voor dat oord.

Op eens zien wij, aan den bijzonderen ingang, vlammen uit den plankenvloer opstijgen. Ieder meende met een vuurwerk te doen te hebben doch weldra veranderde het tooneel en men schreuwde uit volle borst : Vuur ! Vuur ! Deze kreet werd weldra door duizenden wandelaars herhaald en eene overgroote menigte volks stroomde naar de plaats des onheils en aanschouwde, met weemoed op het gelaat, de snelle voortgang van het vernielend element. De pompiers waren spoedig ter plaatse, doch gebrek aan water belette hen den brand met den gewenschten moed aan te vallen. Intusschen zetten de vlammen hun vernielend werk met reuzenstappen vooruit : standbeelden vielen met oorverdoovend gerucht uit de hoogte, de cornische rolde op den grond, en weldra was de brand tot in de Fransche hallen gedrongen.

De vlammen knetterden en vonden overvloedig stof om hun vernielingswerk voort te zetten. Weldra kwamen brandspuiten uit alle richtingen doch de vlammen volvoerden hun begonnen werk zoodat er ten laatste aan blusschen bijna niet meer te denken viel. Op vijfhonderd meters afstand, zonder het te hebben gemeten, kon men de hitte der vlammen nog niet verdragen.

Wat gekraak ! Wat gejammer ! De Brusselaars vooral drukken overluid hun spijt uit, over de zoo onverwachte ramp, die millioenen schade zal te weeg brengen en vele exposanten zal ruineeren. Waarlijk de brand is verschrikkelijk. Het firmament was rood geverfd door den vuurgloed en een ware sterrenregen van vonken — papier en verkooid hout — werden door den aangroeienden wind, honderde meters buiten de expositie gedragen. Damen, juffers en kinders open den hunne regenschermen om hunne hoeden tegen de nedervallende, half verkoolde stukken papier en hout, voor brand te vrijwaren.

Iedereen zocht eenen uitgang ten einde zich voor ongevallen te behoeden. Wij ook wij zochten er eenen om persoonlijke ongelukken te vermijden, met de gedachte 's Maandags de puinhoopen te komen aanschouwen.

Op onzen avond- — lees nachtwandeling — vielen gansche klotten vuur aan onze zijden iedereen zocht een veiligheidsoord. Ook wij, wij richtten onze stappen naar eenen stilstand van den tram om zoodoende ons nachtverblijf te gaan opzoeken. Op onze wandeling hoorden wij niets dan : Quel malheur ! Quel sinistre ! En waarlijk het was de waarheid. Het vernielende vuur had in eenige uren, den menschenarbeid van jaren en jaren daarbij onschatbare fortuinen in assche veranderd. Welk ongeluk ! Welke ramp !

Ik zeg den lezer ook goeden nacht en zal in een volgend Zondagnummer mijn laatste gedeelte verhalen alsmede onze terugreis.

M.

(Vervolgt.)

BUITENLAND.

Nederland

HET BEZOEK AAN KONINGIN WILHELMINA. — De Belgische vorsten, vergezeld van een talrijk gevolg, zullen den donderdag, voormiddag, 15 September, per bijzonderen trein in de Middenstatie te Amsterdam aankomen. Koningin Wilhelmina en de prins-gemaal zull n koning Albert en koningin Elisabeth ontvangen en hen naar het paleis van den Dam leiden, in een stoet, begeleid door eene afdeeling ruiterij. Na een ontbijt, zal er eene wandeling in de stad gedaan worden, tijdens dewelke de Belgische vorsten het Staatsmuseum en eene diamantslijperij zullen bezoeken.

Na den terugkeer in het paleis, zullen de vorsten de afgevaardigden van de Belgische kolonie ontvangen. 's Avonds zal in het paleis een groot galadiner plaats hebben, waarop de leden van het diplomatisch korps en eene menigte overheden zullen uitgenoodigd zijn.

Den vrijdag, 16 September, bezoek aan de koningin-moeder Emma, in 't paleis van Soestdijk, in den omtrek van Utrecht. Dit paleis werd in 1816 door de Staten-Generaal den prins van Oranje, later koning Willem II, geschonken, als erkentelijkheid voor zijnen moed op 't slagveld van Waterloo. Dit paleis dient thans voor gewone verblijfplaats aan de weduwe van koning Willem III.

De Belgische vorsten, vergezeld van koningin Wilhelmina en den prins-gemaal, zullen van Amsterdam naar Baarn vertrekken ; zij zullen te Soestdijk het ontbijt en de thee nemen. Het is daar dat zij prinsesje Juliana zullen zien, dat bij hare grootmoeder vertoeven zal, tijdens het verblijf harer ouders te Amsterdam. 's Avonds zal het diner te Amsterdam opgediend worden en zal er een concert in het Concertgebouw plaats hebben.

Den zaterdag, 17 September, na eene nieuwe wandeling in de stad en het ontbijt in 't paleis, zullen de koning en de koningin naar Brussel terugkeeren.

Koningin Wilhelmina, die op 15 September met den prins gemaal, te Amsterdam zal aankomen, om de vorsten in hare hoofdstad te ontvangen, zal onmiddellijk na het vertrek harer hooge gasten, Amsterdam verlaten.

— EENE BUITENGEWONE ONTSNAPPING. — Gisteren morgend, omstreeks half acht, was een wachtmeester der veld-artillerie, met twee gewapende manschappen aan de statie te Ede, als geleiders van een artillerist, die, geboeid en bovendien nog met touwen om de beenen, op den grond lag. Deze man moest naar het algemeen depot van discipline, te Vlissingen, worden overgebracht. Terwijl zijne geleiders bij hem waren, haalde de geboeide man met veel moeite zijn zakdoek uit den zak, ten einde zijn neus te snuiten, naar het scheen. In werkelijkheid bevond zich daarin een vijmscharp mes, waarmede hij in een oogenblik de touwen doorsneed. Na snel opgesprongen te zijn, stak de man naar zijne bewakers ; deze weken terug en met den kettinz aan de handen, rende de man over de riggels en verdween in de bosschen. Zijne bewakers, waarop hij spoedig een voorsprong had, achtervolgden hem, maar tot nu toe heeft men geen spoor van den vluchteling ontdekt.

Frankrijk

EEN SCHANDAAL BIJ DE POLICIE. — Een inspecteur der veiligheid, Robert genaamd, die zich schuldig had gemaakt aan diefstal, is aangehouden en heeft volledige bekentenissen afgelegd.

In den avond van den 18 Augustus bracht een bediende van de statie van Lyon eene juffer Jeanne Canet, 33 jaren oud, komende van Buenos-Ayres, naar het bijzonder commissariaat. Deze vrouw dwaalde sedert eenige dagen in de statie rond, de bedienden lastig vallend met ongegronde reclamaties. Zij gaf teekens van zinneloosheid en was in 't bezit van eene som van 31,000 frank. Zij werd naar het ziekenhuis van het depot gebracht, waar zij ter waarneming werd opgenomen.

Zij beschuldigde den inspecteur Robert gebracht aan het bijzonder commissariaat van de statie van Lyon, haar 9000 fr. ontstolen te hebben.

M. Hennion deed een onderzoek, 't welk de beschuldiging bevestigde. Deze heeft bekend de som inderdaad ontvreemd te hebben en heeft te aanstonds teruggeven.

De inspecteur Robert is in zijn ambt geschorst en ter beschikking gesteld van M. Johot onderzoeksrechter.

— DE JUWEELENDIEFSTAL TE VICHY. — De man, die voor 200,500 fr. juweelen had gestolen ten nadeele van de Amerikaansche Mev. Bacon, is een Italiaan, Cattaneo genaamd, man van de kamermeid van Mev. Bacon. Cattaneo woonde te Vichy en begaf zich onverwacht naar St-Moritz. Hij droeg zonder de aandacht te wekken in de kamer van Mev. Bacon, terwijl deze aan tafel zat, maakte zich meester van de juweelen en keerde naar Vichy terug zonder door iemand gezien te zijn. Onderweg deed Cattaneo de juweelen in flesschen en begroef ze aldus in den grond. Ondervraagd bekende Cattaneo en bracht den commissaris naar de plaats waar hij de juweelen verborgen had. Er ware twee prachtige paarlen halssnoeren onder, die ongeschonden teruggevonden werden.

Duitschland.

DE VLEESCHCRISIS. — Men meldt dat het stijgen in prijs van het vleesch bijna algemeen is. De Duitsche vleeschhouwers en verbruikers beklagen er zich over, evenals in Oostenrijk, en eischen maatregelen om erin te verhelpen.

De vleeschhouwers hebben rechtstreeksch aan den keizer een smeekschrift gestuurd, om den invoer van vee in Duitschland tolvrij te laten geschieden, met inachtneming evenwel der noodige maatregelen. Zij vragen bovendien de schorsing der tolrechten op het voeder en het afzien van de overdreven voorschriften, voor wat betreft de quarantaine en de inenting.

Er wordt thans gemeld dat de minister van binnenlandsche zaken beden een onderhoud aangaande deze verschillige zaken hebben zal met de beenhouwersafgevaardigden der verschillige steden.

— HET RUSSISCHE KEIZERPAAR. — Men leest in *Berliner Tageblatt* : Vandaag is te Berlijn aangekomen generaal Molossof, die op bevel van de tsarine en Dr Botkine, hofgeneesheer, verscheidene Berlijnsche professors komt uitnoodigen om zich naar Darmstadt, op het kasteel Friedberg te begeven, om daar over den gezondheidstoestand der tsarine te beraadslagen.

De generaal moet dergelijke zending volbrengen te Parijs. Het vertrek der Russische keizerlijke familie is verschoven tot 2 September.

In de hofkringen wordt gesproken over een nieuwen brief van keizer Wilhelm II aan den tsaar, om hem uit te noodigen de Duitsche krijgsbewegingen te volgen. Men verwacht dat de tsaar deze uitnodiging zal aannemen.

— RECTOR MAGNIFICENTISSIMUS. — In de Albertus-universiteit te Königsberg, heeft de plechtige investituur en proclamatie van den kroonprins als rector magnificentissimus plaats gehad.

De onder-rector Manig dankte den prins, omdat hij, door dit ambt aan te nemen, eene oude overlevering deed herleven, die de hoogeschool nauw verbindt met het koninklijk huis van Pruisen.

De kroonprins antwoordde op de rede van den pro-rector : Wijst gij over den weg, dien ons Duitsche volk bewandelen moet om de stelling onder de volken te kunnen innemen, welke de wegen zijn geestelijke en physieke krachten den rechten toekomst ; en waarbij in het bijzonder op ons Duitsch-nationale volkskarakter, in tegenstelling met het internationaliseerende streven, dat ons gezonde nationale karakter dreigt uit te wisschen, den dadruk te leggen is.

— VEROORDEELD OM BESTOLEN TE ZIJN GEWORDEN. — Mej. Marie Schlossberg, die met haar kabasje, waarin hare spaarpenningen, 250 fr., staken, op den ringspoorweg van Berlijn plaats had genomen, werd plots het teschje uit de handen gerukt door een kerel, die er mede uit den trein sprong.

De juffer trok aan de noodbel en de trein stopte. De bedienden aanhooren hare klachten. « Wij kennen dat liedje, zegde er een, waar is uw koepon ? » — Hij zit in het teschje, antwoordde de juffer, die zich kort daarna voor den stationverste te verantwoorden had, en nu tot 7 fr. 50 boete veroordeeld werd, om « zonder koepon te reizen. »

— DE NOBELPRIJS VOOR KEIZER WILHELM. — In politieke welingelichte kringen van Noorwegen loopt het gerucht dat de Nobelprijs voor den vrede zal toegekend worden aan keizer Wilhelm.

Volgens het *Neues Wiener Tageblatt* hetwelk deze tijding meedeelt, zou de reden dezer toekenning zijn, de houding van keizer Wilhelm gedurende de crisis veroorzaakt door de inlijving van Bosnië en Herzegowina, houding die het uitbreken van eenen bloedigen oorlog voorkwam.

Montenegro.

De verheffing van Montenegro tot een koninkrijk valt ongeveer srmen met het vijftigjarig regeeringsjubileum van den bijna 70-jarigen Nikolaas I, die op 14 augustus 1860 zijn oom Danilo (die als slachtoffer van een moord gevallen was), opvolgde.

De verheffing tot koning was een sinds lang gekoesterde wensch van vorst Nicolaas. Hij was trouwens de eenige monarch op den Balkan, die nog vorst was. Aan alle anderen was de verheffing tot koning reeds ten deel gevallen, het laatst den vorst van Bulgarië

Al moge vorst Nikolaas regeeren over een klein landje, (het telt slechts 250,000 inwoners) hij zelf is een merkwaardige figuur, en, zooals een Weensche correspondent nog onlangs opmerkte, zoozeer man van beteekenis, dat Gladstone hem tot de meest begaafde menschen rekende, met wien hij kennis had gemaakt, terwijl zenar Alexander III hem den eenigen trouwen en waren vriend van Rusland noemde. Vorst Nikolaas is geacht bij de hoven van Europa en is bekend als een hervormer, fijn dichter.

GROOTHEIDSWAAN. — Men schrijft uit Cettinje aan de *Corr. della Sera* dat vorst Nikolaas van Montenegro als koning het nationaal Montenegrijnsch kostuum, dat hem zoo geliefd maakte, afgelegd en een grijzen soldatentenue, met zware gouden epauletten, heeft aangetrokken. Ook aan zijne militaire omgeving legde hij die tenue op.

Men verzekert dat de prinses Milena weigert de nationale kleederdracht af te leggen en naar het schijnt geven de bewoners van het vorstendom haar gelijk en zij deze verandering, die Nikolaas wil invoeren, formeel af.

Afrika.

TEGEN SLANGENBETEN. — Een Fransch tijdschrift vertelt, dat inboorlingen in Leberia een voortreffelijk middel hebben, om zich tegen beet van slangen te beveilgen. Voor zij op pad gaan, smeren zij zich in met een mengsel van olie en knoflooksap. De lucht van knoflook is voor het gebroed zoo onaangenaam, dat het op de vlucht slaat. Zelfs de boa constrictor aarzelt, een mensch aan te vallen, die naar knoflook riekt.

Amerika.

DE BOSCHBRANDEN. — De berichten over de boschbranden klimmen erger en erger. Uit Butte, in Montana, komt het bericht, dat meer dan 1000 vierkante mijlen bosch door het vuur geteisterd zijn. En het vuur woedt nog voort. Slechts met de grootste moeite heeft men een deel van de stad Wallace kunnen redden. Gisteren morgen bedreigde het vuur de steden Burke en Mullar ; vrouwen en kinderen werden de stad uitgezonden.

Uit Missoula in Montana werd gisteren geseind, dat de boschbranden als eene verwoesting over het westen van den staat heentrekken, bonderden vluchtelingen voor zich uitdrijvende, talloze kleine nederzettingen vernietigende en zware geldelijke verliezen veroorzaakende. Zondag kwamen er ongeveer 1000 vluchtelingen te Missoula aan. Velen waren nauwelijks gekleed, blootsvoets, daar het vernielend element hen van hunne legersteden had opgejaagd.

De stad Taft is verwoest, Saltese en Haanbug zijn verlaten ; Deborgia wordt bedreigd.

Vele boschwachters worden in het gebied, waar het vuur woedt, vermist. Men vreest voor hun leven

Het vuur woedt van Montana tot Yellowstonepark en naar uit Saoksne gemeld wordt, zouden de branden door kwaadwilligen gesticht zijn. Latere berichten schatten het aantal slachtoffers op 120.

Het ministerie van oorlog zend troepen naar de meest bedreigde plaatsen om hulp te verleenen en president Taft heeft buitengewoone maatregelen uitgevaardigd. Op vele plaatsen heeft het vuur de telegraafdraden vernietigd.

Het ergste wordt gevreesd ten aanzien van een gezelschap van 300 menschen, aangenomen

---

DE VERDWENEN
Millionnair

[28ste vervolg]

Carterbilt sprong nu van zijn stoel op en Shore vervolgde glimlachend :

— Het doet mij veel genoegen, mijnheer, dat ge het onderwerp ter sprake brengt.

— Waarom ?

— Omdat ik meen te moeten bestatigen, dat ge tegen die jonge dame een onverdiend vermoeden koestert.

— Een onverdiend vermoeden.

— Ja, wilt ge dat ik er een nadere opheldering van geef ?

— Heel gaarne.

— Uw voormalige ziekenverpleegster is de dochter van Mainwarring, den juwelier, die onlangs vermoord werd.

— Dat is mij bekend.

— Is u ook bekend, dat er een bevel tot aanhouding tegen haar is uitgevaardigd ?

— Ik vermoedde het.

— Geschijnt de gedachte te deelen van degene op wier verzoek dat bevel is uitgevaardigd, namelijk dat zij de moordenares zou zijn van haar vader ?

De millionnair antwoordde niet ; zwijgen scheen hem in dit geval verkieslijk boven alles. Indien er nog eenige kans was, dat Muriel onschuldig was, zou misschien een verkeerd geuit woord die kans kunnen verminderen.

— Welnu, mijnheer, dat meisje heeft evenmin die misdaad bedreven als gij of ik.

Hoe sterk ook, was het Carterbilt niet mogelijk geheel zijn aandoening te verbergen. De overtuiging, waarmede Shore sprak, zelfs voor hem, die niet wist, dat er nog hoop was, deed weldadig aan.

— Zijt ge er volkomen zeker van ? vroeg de millionnair met warmte in zijn stem.

— Zoo zeker als het feit, dat ik op het oogenblik met u spreek, antwoordde de detective op *kalmen toon, gelukkig met het bereikte succes.*

— Welnu, hernam Carterbilt, het is waar, dat ik een vermoeden tegen haar heb gekoesterd, ik moet het bekennen.

— Wat het merkwaardigste is, zegde Shore nu, is, dat zij 't zelfde vermoeden tegen u gehad heeft.

— Tegen mij ? riep de millionnair verbaasd uit, tegen mij ? dat is onmogelijk !

— Toch niet ! Herinnert hij u, hoe zij van hier is vertrokken ?

— Ja, ik heb haar gelast zich te verwijderen. Zij is niet uit zichzelf gegaan.

— Ik weet het, mijnheer, en het was omdat gij mij zaagt aankomen. En dat zij zoo gewillig is vertrokken, geschiedde, omdat zij dacht u er een dienst mee te bewijzen.

— Een dienst mee te bewijzen ? .. Mij ?...

— Ja, zij meende, dat gij aan den moord schuldig waart. Door weg te gaan, deed zij het vermoeden, dat op u rustte, op haar vallen.

— Groote God !... Is het mogelijk ?... Dat meisje dacht !...

Hij liep door de kamer op en neer ; zijn gedachten uitten zich maar al te duidelijk voor den vreemdeling.

— Hoe kon zij mij van moord op haar vader verdenken ?

— Stel de vraag anders, mijnheer. Hoe kunt gij haar van die afschuwelijke daad verdenken ?

— O ! ik had maar al te veel reden er voor : dat valies met edelgesteenten, dat zich nog hier bevindt...

Shore spitste de ooren, maar hij was te veel gewoon aan verrassingen, om iets van verwondering te doen blijken. Het was wel rijmigend, om niet onmiddellijk op dat nieuwe onderwerp in te kunnen gaan, maar hij beheerschte zich.

— Wij hebben in denzelfden trein gereisd, vervolgde Carterbilt, en wij zijn hier samen na de spoorwegramp aangekomen. Zij had een valies bij zich, waarin zich de juweelen bevonden van den vermoorden juwelier.

Ofschoon de verbazing van Shore nauwelijks no, grenzen kende, wist hij zich toch te beheerschen. Met een heel gewone stem zegde hij :

— Gij hebt zeker de juweelen nog hier.

— Ja, antwoordde Carterbilt op smartelijken toon, ik had ze liever nooit onder de oogen gehad.

Shore's overtuiging van Muriel's onschuld was intusschen zoo muurvast, dat hij er nog in bleef gelooven, in weerwil van die formele aanklacht. Er was maar een weg om uit het doolhof te komen en zijn verstand gaf hem dien weg aan.

— Zou het gezicht van de juweelen in uw handen mejufvrouw Muriel niet hebben doen gelooven aan uw schuld ?

— Het gezicht van de juweelen in mijn handen ? En ik zeg u, dat zij ze zelf meegebracht heeft.

— Gij zult u herinneren, vervolgde Shore, dat het lijk, gevonden aan den spoorweg, uw kleederen droeg ?

— Ja.

— En dat gij meende gechloroformeerd te zijn ?

— Ja.

Men mag dus veronderstellen, dat de man, die u bedwelmd heeft, om u van uwe kleeding en voorwerpen van waarde te berooven...

— Ja.

— Dat die man dus geen eerlijk mensch was.

— Het tegendeel erven.

— Hij moet in uwen trein gereisd hebben.

— Wederrechtelijk.

— En waarom zou dan de werkelijke moordenaar van den juwelier Mainwarring, na het huis van de misdaad verlaten te hebben, niet met door ons nog onbekende middelen gebruik gemaakt hebben van uw bijzonderen trein

— Gerechte hemel ! riep Carterbilt uit, ge hebt gelijk ! Daar aad ik niet aan gedacht. Dat zal het zijn ! Het kan niet anders zijn !

Carterbilt was Carterbilt niet meer, de man, die zich anders zoo kon beheerschen. De gedachte, dat Muriel toch onschuldig zou zijn, vervulde hem met nameloze vreugde.

— Ik zal u zeggen, wat mij op die gedachte gebracht heeft, vervolgde Shore met zijn kalme stem, waarin echter de overwinning al doorklonk. *Ik heb u verteld, dat ik uw kleederen* — de kleederen, die gij aanhadt toen gij van den spoorweg kwaamt — onderzocht heb en er bloedvlekken op vond.

— Ik herinner het mij, zegde de millionnair met een huivering.

— Die vlekken waren overstelpende getuigen tegen den moordenaar. Hij wist het en daarom moest zijn eerste werk zijn, zoodra hij er toe in de gelegenheid was, om zich kleedingstukken aan te schaffen, die onbevlekt waren.

— Natuurlijk, zegde de millionnair ; dat is duidelijk. Ik heb haar — zoo men ziet dacht hij steeds aan Muriel — en zij heeft mij verdacht van het bezit dier juweelen.

Wat een buitengewone samenloop van omstandigheden. Zij had de juweelen van haar vader herkend en ik had ze herkend door de beschrijving in de dagbladen.

— Zij heeft u schuldig gelooft en wilde u toch niet verraden. Zij offerde zich op voor u, voor den veronderstelden moordenaar haars vaders.

— Dat God haar zegene !... Ik zie nu alles duidelijk. Dat God haar zegene, 't lieve meisje !

Hij ging even voor het venster staan, opdat Shore het vochtige waas niet zou zien dat hem voor de oogen kwam.

Hij was innig gelukkig Muriel onschuldig te weten. Hij verweet zich heftig haar te hebben beschuldigd en hij wenschte zich nu geluk met het bewijs harer onschuld. Maar het meeste vreugde verschafte hem de wetenschap, dat zij zich voor hem had willen opofferen.

Shore's stem bracht hem uit het land der schoone droomen tot de werkelijkheid terug. De detective zegde :

— Mijnheer, wij hebben nog niet gesproken over de zaak, waarvoor ge mij hier hebt geroepen.

— O ! dat is waar ook ! riep de millionnair lachend uit. De goede tijding, die ge mij gebracht hebt, deed mij het andere nieuws geheel vergeten. Ziehier. Ik heb dezen brief ontvangen. Uw kennis en uw verstand zullen u misschien kunnen helpen waar ik voor sta. Lees en geef er een verklaring van, indien het mogelijk is.

De detective las den inhoud oplettend als een beroepsman en zijn verbazing werd zoo groot hoe meer hij met lezen vorderde, dat hij ten slotte, in weerwil van de aanwezigheid van den millionnair, begon te fluiten.

XXX

EEN OUDE KENNIS

Wanneer de lezer zoo goed wil zijn terug te denken aan de eerste gebeurtenissen van ons verhaal, dan zal hij zich een persoon herinneren, die de aanleiding ook is tot de ontknooping van deze ware geschiedenis.

Die persoon was een William Smith, de gezel van den kreupelen gauwdief, dien wij ontmoet hebben aan de statie Charing Cross, terwijl de bijzondere trein van Carterbilt besteld werd.

William Smith dan verliet de statie op het oogenblik, waarop zich de bijzondere trein in beweging zette, want zijn makker, de manke, had zich met den buit in den trein verscholen en hij had dus niets meer te maken aan de statie.

Will was in 't misdadige plan het inrichtend talent geweest ; daarna werd hij het hoofd, dat het toezicht hield op de uitvoering.

Het lag niet in zijn wantrouwende natuur, zijn medeplichtigen met den buit te laten vertrekken, maar nu moest zoo spoedig mogelijk de heel bijzondere roof uit Londen verdwijnen.

De slag, die nu geslagen was, kon gerekend worden tot de beste, die zij ooit samen uitgevoerd hadden. Die Will was een voorzichtig man. Hij had de gewoonte, niet zelf de kastanjes uit het vuur te halen. Hij verkoos dat aan een ander over te laten. Maar, hij was het verstandigste deel van de ontworpen misdaad, zooals wij al gezegd hebben. Hij had, vóór den diefstal, de dienstboden laten hebbelen. Dat was zijn manier, die maar zelden niet slaagde. Het was zelfs gebeurd, dat hij zich zoodanig bij de meisjes in de gunst drong, dat hij het huis binnenkwam en zoodoende het terrein der « werkzaamheden » nauwkeurig kon opnemen.

Als het hem gelukt was, een volledig plan saamgesteld te hebben, dan moesten de vrienden er op uit, voor wie het bijna pleizieruitstapjes werden, zoo schoon zette Will den boel in elkaar.

In de zaak van den juweelendiefstal was hij bijzonder fortuinlijk geweest, want hij kon zijn medewerker een volmaakte plaatsbeschrijving ter hand stellen.

Hij wist, dat 't huis naast dat van den juwelier onbewoond was, dat de diamanten bewaard werden in een gemakkelijk te openen kofferke en dat dit kofferke stond aan het hoofdeinde van het bed, waarop de juwelier ziek lag. Eén man was dus voldoende om 't werk te volbrengen en hij koos er den « mankpoot », voor uit, zooals Will hem noemde. Nu had hij ook maar te deelen en, er was minder risico aan verbonden dan met meerdere personen.

Wat zijn eigen persoon betreft, had hij niet verzuimd de noodige voorzorgsmaatregelen te nemen. Terwijl zijn metgezel aan den slag was, vertoonde hij zich in een herberg en praatte druk met de bezoekers, van wie het meerendeel hem kende.

Toen hij den manke op de afgesproken plaats ontmoette, zag hij wel, dat er iets niet in orde was, maar hij vernam pas aan de statie, dat er een moord was gebeurd.

Will had er zich altijd tegen verzet de zaak met het mes aan te pakken, want zegde hij, bloed laat vlekken na. Gaarne had hij zijn gezel voor die domheid eens flink den mantel uit willen vegen, maar de tijd ontbrak er voor en misschien was het beter het niet te doen, daar de andere zich met den buit uit de voeten moest maken.

Will begaf zich naar huis en den volgenden morgen kocht hij, zooals altijd na een « zaak » zijn gewoonte was, eenige morgendbladen, om er het verslag in te lezen van zijn « arbeid ». Een misdadiger staat in dat opzicht gelijk met een tooneelspeler : hij wil zien welken indruk hetgeen hij gedaan heeft, op het publiek maakt.

Hij had ditmaal veel te lezen, omdat de berichten over den moord en den diefstal gevolgd waren door artikelen over een groote spoorwegramp met verscheidene slachtoffers.

Die artikelen vertelden wat er was voorgevallen met den trein, waarin zijn gezel argelistig was vertrokken en hij las het met begrijpelijken angst.

(Wordt voortgezet).